

Het Onze Vader

Ds. J. IJsselstein - Heidelbergse Catechismus Zondag 46

Liturgie:

Bedezang voor predikatie: 1

Psalm 33:11

Lukas 11:1-13

Gebed des Heeren: 1,2,7,10

Psalm 25:3,7

Psalm 103:7

Jongelui, hoe moet je eigenlijk bidden?

Je *mag* bidden zonder woorden. Dat noemen we zuchten.

Je *hoeft* geen mooie woorden of prachtige zinnen te gebruiken. Want de Heere hoort zelfs het geroep van de jonge raven (Psalm 147:9).

Toch is er ook een andere kant. Als je op sollicitatiegesprek gaat, bedenk je van tevoren *wat* je zult gaan zeggen. Als je na schooltijd met de meester of de juf wilt praten, dan denk je er van tevoren over na, over *wat* je wilt gaan zeggen.

Als je bidt, is het ook goed om daar van tevoren over na te denken. Bijvoorbeeld over de vraag: *aan Wie* je vragen gaat? En over de vraag: *wat* en *hoe* je vragen zult.

Het Onze Vader is het *allervolmaaktste* gebed. De Heere Jezus heeft het Zelf aan Zijn discipelen geleerd. Het is allervolmaaktst, dat wil zeggen: het is zonder gebrek, het is perfect. Het is ook kinderlijk eenvoudig.

Maar het is *niet* slordig. Als je kijkt naar de opbouw van het gebed, dan zijn er eerst drie beden gericht op 'U':

Uw Naam worde geheiligd

Uw Koninkrijk kome

Uw wil geschiede.

Drie beden gericht op de Heere, op Zijn Naam, op Zijn Koninkrijk en op Zijn wil, en dan, daarna zijn er drie beden voor onszelf:

Geef ons heden ons dagelijks brood

En vergeef ons onze schulden, gelijk ook wij vergeven onze schuldenaren

En leid ons niet in verzoeking, maar verlos ons van de boze.

En het gebed eindigt met een lofzegging:

Want Uw is het Koninkrijk en de kracht en de heerlijkheid tot in der eeuwigheid.

En, dat gebed begint (en daar gaat het vanmiddag over) met een *aanspraak*.

Want als je iets aan de meester of juf vraagt, dan zeg je ook niet: 'Zeg, hoor eens even...'

Je zegt: 'Juf, mag ik u iets vragen?'

En als je iets aan papa of mama vraagt, dan zeg je ook niet: 'Hallo, luister eens even...'

Je zegt: 'Papa, mama, mag ik u iets vragen? Mag ik dit of dat...?'

Zo begint ook ieder waar gebed, ieder echt gebed met een *aanspraak*. Bijvoorbeeld met deze aanspraak, met dit begin: *Onze Vader, die in de hemelen zijt.*

Gemeente, het gaat vanmiddag over Zondag 46 van de Heidelbergse Catechismus. Die zondag gaat over de aanhef van het alle volmaakt gebed. Laten we de vragen en antwoorden 120 en 121 eerst samen lezen:

Vraag 120. Waarom heeft ons Christus geboden God alzo aan te spreken: Onze Vader?

Antwoord. Opdat Hij van stonde aan, in het begin onzes gebeds, in ons de kinderlijke vrees en toevorzicht tot God verwekke, welke beide de grond onzes gebeds zijn, namelijk, dat God onze Vader door Christus geworden is, en dat Hij ons veel minder afslaan zal hetgeen dat wij Hem met een recht geloof bidden, dan onze vaders ons aardse dingen ontzeggen.

(U hoort: het gaat in het antwoord om kinderlijke vrees en om vertrouwen.)

Vraag 121. Waarom wordt hierbij gevoegd: Die in de hemelen zijt?

Antwoord. Opdat wij van de hemelse majesteit Gods niet aards denken, en van Zijn almachtigheid alle nooddrift des lichaams en der ziel verwachten.

(U hoort: het gaat in dit antwoord vooral over eerbied.)

Het gaat dus, gemeente, in zondag 46 om drie dingen: om kinderlijke vrees, om vertrouwen en om eerbied. Dat zijn ook de drie punten van de preek.

Het thema voor de catechismuspreek van vanmiddag is:

De aanhef van het allervolmaakste gebed

Die aanhef dringt tot drie zaken, tot:

- 1. Tot kinderlijke vrees**
- 2. Tot vertrouwen**
- 3. Tot eerbied**

Maar eerst even dit: Wat *is* bidden eigenlijk?

Je zegt: 'Bidden is eenvoudig en eerbiedig spreken tot God. Ik vraag de Heere om gezondheid, om hulp en kracht. Ik vraag de Heere om een nieuw hart. Ik vraag of de Heere me wil helpen op school. Ik zeg wat op mijn hart ligt. Ik vertel mijn zorg en nood. Ik erken en belijd mijn schuld en zonden. Ik zeg dat ik geen weg weet met mijn moeilijkheden. Ik vraag om licht en om zoveel dingen meer...'

En..., als je dan amen zegt, is het dan klaar?

Nee, dan vergeet je iets heel belangrijks. Namelijk dit: bidden is *ook luisteren*.

Je gaat toch ook niet naar de juf of naar de meester om iets te vragen of te zeggen, om vervolgens direct weer weg te lopen, zonder te wachten op een antwoord?

Bidden is dus ook *stil zijn en luisteren*.

Bidden, jongens en meisjes, ouderen, bidden dat doe je *boven een geopende Bijbel*.

'Nu ik dit aan U gevraagd heb, spreekt U toch, Heere, antwoordt U mij toch door Uw Woord?'

Mag *iedereen* het Onze Vader bidden? Jazeker, maar zeker niet uit gewoonte of uit sleur.

En ook niet zomaar even, omdat het zo gemakkelijk is. En ook niet zomaar even zonder erbij na te denken.

Mag je dit gebed bidden als je *nog niet bekeerd bent*?

Jazeker, maar zeker niet zonder dat je voelt en weet en gelooft dat je iets mist. Je zegt tegen de Heere ‘Vader’, maar doe dat niet zonder te denken aan wat de Heere Jezus zei tegen de farizeeën in Johannes 8: *U kent noch Mij, noch Mijn Vader; indien U Mij kende, zo zou u ook Mijn Vader kennen* (Johannes 8:19).

Zij zeiden: *Wij hebben een Vader, namelijk God* (‘Onze Vader’). Jezus dan zeide tot hen: *Indien God uw Vader was, zo zou u Mij liefhebben; (...) u bent uit de vader de duivel, en wilt de begeerten uws vaders doen; die was een mensenmoorder van de beginne* (Johannes 8:41-44).

God is door de schepping in het paradijs Vader geworden van Zijn schepsel. Adam wordt genoemd in Lukas 3:38: *de zoon van God*.

Maar door onze diepe val in het paradijs hebben *wij* voor een andere vader gekozen. En die vader is en was een moordenaar. We hebben voor de duivel gekozen.

Kan je dan eigenlijk nog wel zeggen ‘Onze Vader’? Nee, eigenlijk niet.

Weet je, jongens en meisjes, wat nodig is? Een nieuwe geboorte, wedergeboorte, een nieuw hart, het werk van de Heere in je hart. Dan wordt je van een kind van Adam werkelijk weer een kind van God.

Geloof je dan direct, dat je kind van God bent?

Toen koning Willem-Alexander en koningin Máxima een dochter kregen, wist de kleine Alexia toen direct: ‘Ik ben een prinses?’ Nee, maar nu wel.

Iemand die een nieuw hart krijgt, heeft verdriet om zijn zonden. De Bijbel noemt dat berouw. Zo iemand ziet zichzelf als een verloren zoon, als een verloren dochter, als iemand die alles verprutst heeft. Zo iemand smeekt en bidt om genade, maar weet van zichzelf geen weg om verlost te worden van zonde en schuld.

Maar, en dat is ook waar: zo iemand (zo’n jongen of meisje, zo’n oudere) is wel echt *kind van God*, hij of zij heeft ondertussen wel alle eigenschappen waaraan je een kind kan herkennen: liefde tot de Heere, afhankelijkheid van de Heere, droefheid naar God, de Heere niet los kunnen laten.

Toch durft niet ieder kind van God tegen de Heere ‘Vader’ te zeggen.

Wat is daar dan nog meer voor nodig?

Ik zei in de eerste plaats (a) *wedergeboorte*, een nieuw hart.

Maar wat er in de tweede plaats ook nodig is, dat is (b) *geloof* in de Heere Jezus Christus. Want vanuit mezelf kan ik God geen Vader noemen. Maar door het geloof, dat de Heere werkt in het hart, mogen Gods kinderen weten: de verhouding met de Heere is hersteld, de hitte van Zijn gramschap is geblust, Hij gedenkt aan hun zonden niet, hij heeft ze geworpen in de diepte van de zee.

Denk maar aan wat staat in Johannes 1:12-13: *Maar zovelen Hem aangenomen hebben, die heeft Hij macht gegeven kinderen Gods te worden, namelijk die in Zijn Naam geloven*

(kijk daar is het: geloven in de naam van de Heere Jezus Christus), *welke niet uit den bloede, noch uit den wil des vleses, noch uit den wil des mans, maar uit God geboren zijn.* Je hoort in deze tekst twee dingen. Het gaat om mensen die uit God geboren zijn, die door de Heere wederom geboren zijn, die van de Heere een nieuw hart gekregen hebben. En ze *geloven in Zijn Naam*, in de Naam van de Heere Jezus Christus, de enige Naam tot zaligheid gegeven.

En dan nog, dan nog is er vaak geen vrijmoedigheid. Gods kinderen zijn vaak bang dat het te aanmatigend klinkt, te hoog, tot trots. En als ze naar zichzelf kijken, dan denken ze vaak: ‘ik lijk nog maar zo weinig op een echt kind.’

Maar gelukkig, er is nog een derde zaak, (c) *de Heilige Geest* zegt het tegen Gods kinderen, Hij zegt het hen voor in hun hart, Hij getuigt in hun hart wat Paulus zegt in Romeinen 8: *Want u hebt niet ontvangen de Geest der dienstbaarheid wederom tot vreeze; maar u hebt ontvangen de Geest der aanneming tot kinderen, door Welken wij roepen: Abba, Vader!* (Romeinen 8:15)

Dat klinkt kinderlijk *klein*. Dit is niet de taal van een trots hart. Dit is taal van een gebogen en gebroken hart, dit is kindertaal: ‘Abba, pappa. Ik ben van mezelf totaal verloren, maar mijn oog is op U geslagen!’

Als je kind, klein kind van de Heere mag zijn, klein gemaakt, *dan* mag je de Heere weer heel eerbiedig Vader leren noemen.

Waarom? Omdat het enige en eeuwige Kind van de Vader, ooit op Golgotha aan het kruis door Zijn Vader verlaten is. Zijn lijden was zo zwaar, de liefde van Zijn Vader in het gevoel van Zijn hart zo ver weg, dat Hij geen Vader meer zei, maar riep: *Mijn God, Mijn God, waarom hebt U Mij verlaten?* (Mattheüs 27:46)

Je zegt: ‘Dat is dus voor Gods kinderen.’ Ja, dat klopt!

Voor die kinderen van God die al heel erg lang bekeerd zijn?

Nee, want het valt op dat de Heere Jezus dit gebed geleerd heeft aan Zijn discipelen, op het moment dat ze nog helemaal niets begrepen van Zijn werk, van dat het nodig was voor Hem om te lijden en te sterven in hun plaats.

Dus is dit gebed echt bedoeld voor *al* Gods kinderen, grote *en* kleine, ook voor hen die van verre staan en voor hen die voor het eerst in de nood van hun hart de toevlucht genomen hebben tot de Heere Jezus Christus.

Calvijn zegt: ‘Dit gebed is bedoeld om ons juist te herinneren aan, om ons te wijzen op de weg der verzoening.’

Deze Vadernaam herinnert *onbekeerden* eraan dat ze zelf voor een andere vader gekozen hebben en met deze Vader gebroken hebben.

En diezelfde Vadernaam herinnert *Gods kinderen* eraan, dat er door het werk van de Heere Jezus een weg der verzoening geopend is, terug naar het Vaderhart van God.

Mijn gebed kan alleen verhoord worden om Hem, om Hem die mij terug wilde brengen tot God. Het kan alleen maar door de Heere Jezus Christus.

En wie van Gods kinderen heeft het niet nodig, als hij of zij bidt, om daarop gewezen te worden?

En wie van de onbekeerden heeft het niet nodig, als hij of zij bidt, om erop gewezen te worden dat *ik* gebroken heb met deze Vader en daarom al Zijn gunst en genade onwaardig ben?

We gaan naar ons eerste aandachtspunt, lettend op vraag en antwoord 120:

1. De aanhef van het Onze Vader **dringt tot kinderlijke vrees**.

Vraag 120 zegt: *Waarom heeft ons Christus geboden* (let op: er staat niet *toegestaan*, maar *geboden*!) *God also aan te spreken: Onze Vader?*

Het antwoord zegt: *Opdat Hij van stonden aan* (direct), *in het begin van ons gebed, in ons de kinderlijke vreeze zou verwekken* (dat wil zeggen: opwekken, levend maken).

Kinderlijke vrees...

Kinderlijke vrees, dat is de vrees, de hoge achting, het respect van een kind.

De Heere wil dat Zijn kinderen direct al als zij gaan bidden in hun hart kinderlijke vrees krijgen, juist door het noemen van de Vadernaam.

Als we aan onszelf denken, dan schamen we ons, dan voelen we ons schuldig, want we doen zoveel zonden.

Maar de Heere wil zo graag, als wij gaan bidden, juist doordat we Hem Vader noemen, dat we ons gaan voelen en gaan zien als een kind. Als een kind dat niets verdiend heeft, dat alles verzondigd heeft, maar toch: als een kind dat met liefde (maar ook met hoogachting, met respect en met diepe eerbied) komt tot een liefhebbende Vader.

Waarom beginnen we ons gebed met de aanspraak: Onze Vader?

We gaan dat verder zien in onze tweede gedachte, in het tweede gedeelte van vraag en antwoord 120, waar het gaat over:

2. De aanhef van het Onze Vader **dringt tot vertrouwen**.

Want de catechismus zegt, dat we zo ons gebed beginnen *opdat Hij* (de Heere) *van stonden aan, in het begin van ons gebed, in ons toevorzicht tot God verwekke*.

Dus door het gebruik van de Vadernaam wil God in het hart van Zijn kinderen *toevorzicht* op God (dat wil zeggen vertrouwen op de Heere) *verwekken*, vertrouwen op de Heere maken. Namelijk het vertrouwen, dat de Heere als Vader voor hen zorgt.

Jongens en meisjes, je krijgt van pappa niet alles wat je vraagt. Toch is pappa iemand die heel veel van je houdt. Juist *omdat* hij zoveel van je houdt, krijg je niet alles van hem. Want sommige dingen kan je beter niet krijgen. Pappa zorgt als een vader. En, als een echte pappa iets geeft, bedriegt hij ook niet.

Je pappa zorgt als een echte vader, zoals we dat ook gelezen hebben uit Lukas 11, waar de Heere Jezus zei: *En wat vader onder u, die de zoon om brood bidt, zal hem een steen geven, of ook om een vis, zal hem voor een vis een slang geven? Of zo hij ook om een ei zou bidden, zal hij hem een schorpioen geven?*

Indien dan u, die boos bent (pappa's zijn zondige mensen!), *weet uw kinderen goede*

gaven te geven, hoeveel te meer zal de hemelse Vader de Heilige Geest geven dengenen, die Hem bidden? (Lukas 11:11-13)

Als een kind van de Heere tot zijn Vader bidt, om goede gaven en vooral om de goede gave van de Heilige Geest, dan hoort en verhoort de Heere dat gebed als een liefhebbende Vader.

Niet als we bidden om verkeerde dingen, om zondige dingen, om dingen die niet goed zijn voor de Naam van de Heere en voor ons.

Want als kind vertrouw je er niet alleen op dat pappa alles *kan*, maar je vertrouwt ook op zijn *liefde* en op zijn *wijsheid*. Je zegt: ‘Pappa weet wat goed voor me is.’

Zo bad ook Daniël: *Neig Uw oor, mijn God!* (je hoort: eerbied en vertrouwen) (...) *Wij werpen onze smekingen voor Uw aangezicht niet neer op onze gerechtigheden, maar op Uw barmhartigheden, die groot zijn* (Daniël 9:18).

Oprecht bidden is pleiten op Gods Vaderlijke zorg en grondeloze barmhartigheid. Weten dat, zoals een vader zich ontfermt over de kinderen, de Heere Zich ontfermt over degenen die Hem vrezen (Psalm 103:13).

Dat lijkt op het eerste gezicht anders dan wat de catechismus zegt. Kijk maar naar antwoord 120. Daar staat: dat kinderlijke vrees en vertrouwen *de grond ons gebed zijn*.

Worden we dan verhoord om onze liefde, om onze eerbied, om ons vertrouwen?

Nee, maar dat staat er ook niet. Er staat niet dat het de grond van onze *verhoring* is, maar het is de grond van ons *gebed*.

Dit is eigenlijk het fundament van echt bidden. Als dat fundament, als die grond, als die vaste bodem er niet is, dan blijft het huis niet overeind staan. Maar als dat fundament van eerbied en vertrouwen er wel is, dan blijft het huis van het gebed staan.

Zonder dat fundament stort het in, zonder dat fundament is er geen basis, zonder die grond is het geen echt gebed.

Zonder *liefde* is ons bidden meer dringend vragen, meer commanderen: ‘Geef! Ik wil!’

En zonder *vertrouwen* is ons bidden meer een kansspel, een gok: wie weet, helpt het, of niet.

Maar *met* eerbied en vertrouwen heeft het gebed een grond, namelijk deze grond: Onze Vader zal in liefde doen wat Hij het beste voor mij vindt.

Omdat, zo zegt de catechismus, en dat is de *grond van de verhoring(!)*: *God onze Vader door Christus geworden is, en dat Hij ons veel minder afslaan zal hetgeen dat wij Hem met een recht geloof bidden, dan onze vaders ons aardse dingen ontzeggen.*

Paulus zegt in Romeinen 8: *Die ook Zijn eigen Zoon niet gespaard heeft, maar heeft Hem voor ons allen overgegeven, hoe zal Hij ons ook met Hem niet alle dingen schenken?* (Romeinen 8:32)

Arme bidders, die bidden met kinderlijke vrees en eerbied, worden niet, worden nooit afgewezen. Zulke bedelaars worden als armen met goederen vervuld. Rijken worden ledig weggezonden (Lukas 1:53).

Bidders, bid met hoop en vertrouwen, zoals de dichter van Psalm 25, van welke psalm wij nu samen gaan zingen het derde en zevende vers.

*Denk aan 't Vaderlijk meêdogen,
HEERE, waarop ik biddend pleit;
Milde handen, vriendelijk' ogen,
Zijn bij U van eeuwigheid.
Sla de zonden nimmer ga,
Die mijn jonkheid heeft bedreven;
Denk aan mij toch in genâ,
Om Uw goedheid eer te geven.*

*Gods verborgen omgang vinden
Zielen, waar Zijn vrees in woont;
't Heilgeheim wordt aan Zijn vrinden,
Naar Zijn vreêverbond, getoond.
d' Ogen houdt mijn stil gemoed
Opwaarts, om op God te letten;
Hij, die trouw is, zal mijn voet
Voeren uit der bozen netten.*

We gaan verder met onze derde gedachte, naar aanleiding van vraag en antwoord 121.

3. De aanhef van het Onze Vader **dringt tot eerbied.**

Vraag 121 zegt: *Waarom wordt hierbij gevoegd: Die in de hemelen zijt?*

Het antwoord zegt: *Opdat wij van de hemelse majesteit Gods niet aards denken, en van Zijn almacht alle nooddrift des lichaams en der ziel verwachten.*

U hoort: het gaat hier om eerbied. Het allervolmaakste gebed en de aanhef ervan roepen op tot eerbied.

Dat zegt je vader of moeder ook weleens, denk ik: ‘Jongens, meisjes, eerbiedig. Recht zitten, handen samen, ogen dicht... Niet stiekem kijken onder het bidden, niet stillletjes andere dingen doen...’

Dat zegt de meester of de juf op school vast ook weleens: ‘Jongens en meisjes, eerbiedig.’

Dat denk ik ook weleens als ik rondkijk (hoewel ik het niet zeg): ‘Eerbiedig! Niet met je hoofd op de bank, niet rondkijken, niet sms-en of app-en onder het bidden.’

Zie ik dat dan? Nee, want ik heb onder het bidden mijn ogen dicht. Maar ik zeg het toch maar een keer...

Waarom is dat dan verkeerd?

Omdat degene tot wie wij spreken (zo zegt de catechismus) *in de hemel is.*

Als de premier langskomt, of je het nu leuk vindt of niet, je doet wel je best om netjes te zijn.

Als de een of andere president langs zou komen, of je nu iets met hem hebt of niet, je zou toch je uiterste best doen om al het fatsoen uit te stralen wat in je is.

En nu, nu spreken we tot God, de hoogste God, de Schepper van hemel en aarde, jouw Schepper, jouw Maker, Die woont in de hemel. De Bijbel zegt: de aarde is zijn voetenbankje (Jesaja 66:1). Zo klein zijn wij! Zo groot is Hij! En dan verveeld en onfatsoenlijk je hoofd op de bank laten zakken? En dan oneerbiedig doen?

Maar nee, laat ik niet alleen daarop focussen. Bidden tot de hoogste God en dan stiekem denken, ouderen: ‘Hij verhoort me toch niet...?’

Dat is God tot een Leugenaar maken. Dat is geloven dat Hij niet bestaat.

Geef mij dan toch maar die jongere, die minder netjes zit onder het bidden, maar die in zijn of haar hart toch meebidt en misschien wel meezucht...

Bidden tot God en dan denken dat we God kunnen bekritisieren, dat we God de les kunnen lezen, dat we Hem verwijten kunnen maken, omdat Hij volgens ons niet eerlijk zou zijn en andere mensen (slechter dan wij) zou voortrekken...?

Nee, wie bidt tot God, moet diep in zijn hart beseffen tot Wie hij zijn mond opendoet.

Opdat wij van de hemelse majesteit Gods niet aards gedenken, en van Zijn almacht alle nooddrift des lichaams en der ziel verwachten.

Wij mogen van de hemelse majesteit van God niet aards denken, maar alleen met diepe hoge achting. Wij zijn maar nietige en zondige schepselen. En de Heere is de allerhoogste God in de hemel en op de aarde. Hij heeft alle macht, Hij heeft de teugels van het wereldbestuur in zijn handen. Hij opent koperen deuren, hij slaat ijzeren grendels in stukken. Hij baande voor Israël de weg door de Rode Zee. Hij alleen is God (Jesaja 45:2, Psalm 86:10).

Hoog, oneindig hoog is Hij, en machtig, almachtig. Dat wil zeggen: Hij heeft alle macht. Hij kan alles.

Wat een geruststelling is dat voor een echte, voor een ware bidder: God weet wat het beste voor me is, en Hij kan alles. Die twee dingen: Hij *weet* alles en Hij *kan* alles.

En daarbij: Hij doet alles, wat Hem behaagt. De dichter zegt: *Onze God is toch in de hemel, Hij doet al wat Hem behaagt* (Psalm 115:3).

Hij doet alles waarvan Hij weet dat het goed is, voor de eer van Zijn Naam, en voor mij als Zijn kind.

En dus mag zo iemand, zegt de catechismus: *alle nooddrift des lichaams en der ziel verwachten.*

Alles wat ik nodig heb voor lichaam en ziel. Niet steunend op mezelf. Van mezelf valt ook niets te verwachten. Daarom zongen we ook uit Psalm 25: *Denk Heere, aan Vaderlijke mededogen*, waarop ik biddend pleit.

Maar ik *verwacht* de verhoring van mijn gebed van U, o Vader.

Dus, na mijn bidden *wacht ik af*? Nee, dat is anders. *Dat* wil zeggen: wie weet of het goed komt, maar anders helaas niet.

Nee, het gaat om: *ver-wachten*. Dat betekent: ik weet, ik geloof, dat de Heere hoort!

Dat de Heere verhoort als een Vader, Die weet wat het allerbeste voor me is. En naar die verhoring zie ik uit, die *verwacht* ik!

Dus, jongens en meisjes, als je amen zegt, ben je dan klaar?

Nee, ik zei in het begin van de preek al: ‘Als je bidt, dan zeg je niet alleen wat je zeggen of vragen wilt, maar je moet ook *luisteren*, luisteren naar wat de Heere zegt, naar wat de Heere terug zegt, naar wat Hij antwoordt door Zijn Woord, door de Bijbel die je leest.’ Maar nu komt daar nog één ding bij.

Als je amen zegt, ben je dan klaar? Nee, want na amen zeggen is het tijd om te *verwachten!*

Zoals de dichter van Psalm 130 zingt: *Ik blijf de HEERE verwachten. Mijn ziel wacht ongestoord. Ik hoop, in al mijn klachten, op Zijn onfeilbaar woord.*

Mijn ziel, vol angst en zorgen, wacht sterker op de HEERE, dan wachters op den morgen, de morgen, ach, wanneer?

Zoals de profeet Elia wacht op de verhoring van zijn gebed. Hij *verwacht!*

Hij zegt tegen zijn knecht: ‘Jongen, ga eens kijken naar de zee. Komt er al regen als verhoring op mijn gebed?’

‘Nee, vader Elia.’

En Elia bidt verder...

‘Kijk nog eens, jongen?’

‘Nee, nog niets, vader Elia.’

Tot zeven keer toe: *verwachten!* (1 Koningen 18)

Wachten op Gods tijd. Ik las deze week een boekje van de Chinese zendeling James Fraser over het gebed. Hij schrijft heel kernachtig: *God heeft geen haast*. God wacht op Zijn eigen tijd.

En dus moeten Gods kinderen vaak ook wachten. Maar dan niet zorgeloos, niet lijdelijk en ongelovig, maar: *uitziend en verwachgend*. Want de Heere doet wat Hij beloofd heeft. Hij laat nooit een van Zijn woorden op de aarde te vallen (2 Koningen 10:10).

En dus zal Hij als een Vader zorgen voor mijn lichaam en voor mijn ziel.

Jongens en meisjes, jongelui, zou je deze Heere, die zo goed zorgt voor Zijn kinderen, ook niet willen dienen?

Ik moet je zeggen: Het is een geweldig goed leven.

We bidden, soms netjes en geordend, zoals in het Onze Vader, soms met flarden van zinnen, soms met zuchten zonder woorden.

We bidden met *kinderlijke vrees*, eerbiedig en vol respect.

En we bidden met *vertrouwen*: die Vader, Die om de Heere Jezus Christus wil onze Vader wilde worden, nadat ik zo ontrouw van Hem weggegaan was en de duivel was toegevallen, Hij zal voor me zorgen, naar lichaam en ziel. Hij zal alles aan me geven wat goed voor me is.

We bidden met *kinderlijke vrees*, met *vertrouwen*, en we bidden met *diepe eerbied*:

U bent onze Vader in de hemel, en dus: U kunt alles!

En de Heere hoort!

Jongelui, de Heere is zo goed!

Werkelijke, aardse vaders kunnen vies tegenvallen. Iedere vader is onvolmaakt. Zeker, goede vaders zorgen goed voor hun kinderen. Maar sommige kinderen, sommige jongeren hebben helaas heel andere ervaringen.

Kom, beste vrienden, dit is echt de beste Vader: *onze Vader* in de hemel.

Je krijgt er nooit spijt van als je Hem zoekt, je krijgt er nooit spijt van als je vraagt: 'Heere, wilt U toch om de Heere Jezus Christus ook mijn Vader zijn? Ik heb het niet verdiend. Ik ben niet waard om Uw kind genoemd te worden. Maak me als een van uw huurlingen.'

Dat wil zeggen: ik heb het niet verdiend, ik heb de kindernaam verzondigd, maar mag ik toch dicht bij U zijn? (Lukas 15:18-21)

O, kom zoals de verloren zoon tot zijn vader kwam.

De hemelse Vader zal je van harte ontvangen en omhelzen.

Amen.

Slotzang Psalm 103:7:

Geen vader sloeg met groter mededogen
Op teder kroost ooit zijn ontfermend' ogen,
Dan Israels HEER' op ieder, die Hem vreest;
Hij weet, wat van Zijn maaxsel zij te wachten,
Hoe zwak van moed, hoe klein wij zijn van krachten,
En dat wij stof, van jongs af, zijn geweest.